

ΣΥΝΕΡΒΗ

ΕΝΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Tessa Bailey

Κεφάλαιο Ένα

Συνέβαινε το αδιανόητο.

Η μακροβιότερη σχέση της, μέχρι εκείνη τη στιγμή... τελείωσε εν ριπή οφθαλμού.

Τρεις εβδομάδες από τη ζωή της είχαν πάει *χαμένες*.

Η Πάιπερ Μπέλινγκερ κοίταξε, το κάτω μέρος, το κα-
τακόκκινο έξωμο Valentino κοκτέιλ φόρεμά της και προ-
σπάθησε να ανακαλύψει κάποιο ψεγάδι, αλλά δεν βρήκε κά-
τι. Τα μαυρισμένα πόδια της γυάλιζαν σαν καθρέφτης. Από
τη μέση και πάνω όλα ήταν εξίσου άψογα. Είχε σουφρώσει
την ταινία που συγκρατούσε ψηλά τα στήθη της, ενώ βρισκό-
ταν στα παρασκήνια μιας επίδειξης στο Μιλάνο κατά τη
διάρκεια της εβδομάδας μόδας –μιλάμε για το ιερό δισκοπό-
τηρο των αυτοκόλλητων ταινιών ανόρθωσης στήθους– και
αυτά τα μωρά ήταν στη θέση τους. Αρκετά μεγάλα ώστε να
τραβήξουν το βλέμμα ενός άντρα, αρκετά μικρά για να απο-
πνέουν αθλητική αύρα σε κάθε τέταρτη ανάρτησή της στο
Instagram. Το να είσαι ευέλικτη κρατάει ζωντανό το ενδια-
φέρον των ανθρώπων.

Ικανοποιημένη που τίποτα στην εμφάνισή της δεν ήταν
παράταιρο, η Πάιπερ διέτρεξε με το βλέμμα της το παντελό-
νι με πιέτες του κλασικού κοστουμιού Tom Ford του Άντριαν,

φτιαγμένο από το καλύτερο σάρκσκιν¹ μαλλί, αδυνατώντας να καταπνίξει έναν αναστεναγμό καθώς κοιτούσε τα πολυτελή πέτα και τα μονογραμμένα κουμπιά. Ο τρόπος που ο φίλος της κοιτούσε ανυπόμονα το ρολόι Chopard που φορούσε και σάρωνε με το βλέμμα το πλήθος πίσω της πρόσθετε πόντους στο βαριεστημένο ύφος του πλεϊμπόι.

Άλλωστε αυτό το ψυχρό, απρόσιτο ύφος του δεν την είχε προσελκύσει εξαρχής;

Θεέ μου, έμοιαζε σαν να έχουν περάσει εκατό χρόνια από τη νύχτα της πρώτης τους συνάντησης. Έκτοτε είχε κάνει τουλάχιστον δύο καθαρισμούς προσώπου, έτσι δεν είναι; Πόσο γρήγορα περνούσε ο χρόνος; Η Πάιπερ θυμόταν τη γνωριμία τους σαν να ήταν χθες. Ο Άντριαν την είχε σώσει ενώ ήταν έτοιμη να πατήσει εμετό στο πάρτι γενεθλίων του Ρούμερ Γουίλις. Καθώς βρισκόταν στην αγκαλιά του και κοίταζε το θεληματικό του πιγούνι, είχε μεταφερθεί νοερά στην εποχή του Παλιού Χόλιγουντ. Στην εποχή εκείνη των σμόκιν και των γυναικών που φορούσαν μακριές πουπουλένιες ρόμπες. Ήταν η αρχή της δικής της κλασικής ιστορίας αγάπης.

Και τώρα έπεφταν οι τίτλοι του τέλους.

«Δεν μπορώ να πιστέψω ότι τα πετάς όλα τόσο εύκολα», ψιθύρισε η Πάιπερ, πέζοντας το κολονάτο ποτήρι σαμπάνιας ανάμεσα στα στήθη της. Μήπως αν του τραβούσε εκεί την προσοχή, να του άλλαζε γνώμη; «Έχουμε περάσει τόσο πολλά».

«Ναι, πάρα πολλά, έτσι;»

Ο Άντριαν έγνεψε σε κάποιον απέναντι στην ταράτσα, με την έκφρασή του να φανερώνει πως σε λίγο θα πήγαινε κοντά του. Είχαν έρθει μαζί στο πάρτι που είχε ως θέμα του το μαύ-

¹ Σ.τ.Μ.: Είδος υφάσματος από μαλλί και κασμίρι, ειδικής ύφανσης, που μοιάζει με το «δέρμα καρχαρία», εξού και το όνομά του. Χρησιμοποιείται σε επίσημα ανδρικά κοστούμια και άλλα ενδύματα.

ρο, το άσπρο και το κόκκινο. Ένα μικρό σουαρέ ώστε να συγκεντρωθούν χρήματα για ένα ανεξάρτητο κινηματογραφικό έργο με τον τίτλο «Ο τρόπος ζωής των καταπιεσμένων και των διασημών». Ο συγγραφέας-σκηνοθέτης ήταν φίλος του Άντριαν, συνεπώς οι περισσότεροι σε αυτή τη συγκέντρωση της ελίτ του Λος Άντζελες ήταν γνωστοί του. Οι φίλες της δεν ήταν καν εκεί για να την παρηγορήσουν ή για να τη βοηθήσουν να αποχωρήσει αξιοπρεπώς.

Η προσοχή του Άντριαν ξαναστράφηκε σ' εκείνη απρόθυμα. «Συγγνώμη, τι έλεγες;»

Η Πάιπερ χαμογελούσε αμυδρά, γι' αυτό και προσπάθησε να πάρει τα πάνω της, προσέχοντας όμως να μην το παρακάνει. *Ψηλά το κεφάλι*. Αυτός δεν ήταν ο πρώτος της χωρισμός, έτσι; Είχε βιώσει πολλές απορρίψεις, συχνά μάλιστα εντελώς απροσδόκητα. Αυτή ήταν η πόλη των καπρίτσιων άλλωστε.

Ποτέ δεν είχε προσέξει πραγματικά τον ρυθμό με τον οποίο άλλαζαν τα πράγματα. Τουλάχιστον όχι μέχρι πρόσφατα.

Στα είκοσι οχτώ της, η Πάιπερ δεν ήταν μεγάλη. *Ήταν* όμως μια από τις μεγαλύτερες γυναίκες σ' αυτό το πάρτι. Σε κάθε πάρτι που είχε πάει πρόσφατα, αν το καλοσκεφτόταν. Ακουμπισμένη στο γυάλινο κιγκλίδωμα, που έβλεπε προς τη λεωφόρο Μέλροουζ, βρισκόταν μια ανερχόμενη ποπ σταρ που δεν ήταν μεγαλύτερη από δεκαεννιά χρονών. Δεν χρειαζόταν αυτοκόλλητη ταινία από το Μιλάνο για να κρατήσει ψηλά τα στήθη της. Ήταν μικρά και στητά, με θηλές που θύμιζαν στην Πάιπερ το κάτω μέρος από χωνάκι παγωτού.

Ο οικοδεσπότης ήταν είκοσι δύο ετών και ξεκινούσε μια κινηματογραφική καριέρα.

Η καριέρα της Πάιπερ ήταν *όλο αυτό*. Τα πάρτι. Να κάνει εμφανίσεις. Να διαφημίζει κάποιο προϊόν λεύκανσης δοντιών και να εισπράττει μερικά δολάρια γι' αυτό.

Όχι ότι χρειαζόταν τα χρήματα. Τουλάχιστον έτσι πίστευε. Ό,τι είχε στην κατοχή της προερχόταν από τη χρήση μιας πιστωτικής κάρτας και ήταν μυστήριο τι συνέβαινε μετέπειτα. Υπέθετε ότι ο λογαριασμός στελνόταν στον ηλεκτρονικό λογαριασμό του πατριού της ή κάτι αντίστοιχο; Μακάρι εκείνος να μην πρόσεχε τα εσώρουχα χωρίς καβάλο που είχε παραγγείλει από το Παρίσι.

«Πάιπερ; Όλα καλά;» Ο Άντριαν πέρασε το χέρι του μπροστά από το πρόσωπό της και η Πάιπερ συνειδητοποίησε πως κοιτούσε επίμονα, για ώρα την ποπ σταρ. Για τόση ώρα, που η τραγουδίστρια τής έριχνε δολοφονικές ματιές.

Η Πάιπερ χαμογέλασε και έγνεψε στο κορίτσι, σηκώνοντας ντροπιασμένη το ποτήρι της σαμπάνιας, πριν στρέψει και πάλι την προσοχή της στη συζήτηση με τον Άντριαν. «Μήπως φταίει το γεγονός ότι σε ανέφερα κάποιες φορές στον ψυχοθεραπευτή μου; Δεν προχωρήσαμε σε βάθος ή κάτι άλλο, σ' το ορκίζομαι. Τις περισσότερες φορές απλώς παίρνουμε έναν υπνάκο στα ραντεβού μου».

Την κοίταξε επίμονα για αρκετά δευτερόλεπτα. Ειλικρινά, ήταν ωραία αίσθηση. Ήταν η πρώτη φορά που είχε την απόλυτη προσοχή του από τότε που παραλίγο να γλιστρήσει στον εμετό. «Έχω βγει ραντεβού με αρκετές ελαφρόμυαλες, Πάιπερ», αναστέναξε. «Αλλά τις βάζεις όλες κάτω».

Διατήρησε το χαμόγελό της, αν και χρειάστηκε περισσότερη αποφασιστικότητα απ' ό,τι συνήθως. Ο κόσμος παρακολουθούσε. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή βρισκόταν στο φόντο από τουλάχιστον πέντε σέλφι που λαμβάνονταν στην ταρατσα, συμπεριλαμβανομένης μιας του Άνσελ Έλγκορτ. Θα ήταν καταστροφικό αν άφηνε την πληγωμένη της καρδιά και τον πόνο να αλλοιώσουν τα χαρακτηριστικά του προσώπου της, ειδικά όταν θα κυκλοφορούσε η είδηση του χωρισμού. «Δεν καταλαβαίνω», είπε γελώντας, ενώ τίνιζε προς τα πίσω τα ροζ χρυσά μαλλιά της.

ΣΥΝΕΒΗ ΕΝΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

«Σοκαριστικό», της απάντησε ανέκφραστος. «Κοίτα, μωρό μου. Ήταν διασκεδαστικές αυτές οι τρεις εβδομάδες. Είσαι καύλα με το μπικίνι σου». Ανασήκωσε τον κομψό Tom Ford ώμο του. «Απλώς προσπαθώ να το τελειώσω πριν γίνει βαρετό, καταλαβαίνεις;»

Βαρετό. Μεγάλωνε. Δεν ήταν ούτε σκηνοθέτρια ούτε ποπ σταρ.

Απλώς ένα όμορφο κορίτσι με εκατομμυριούχο πατριό.

Ωστόσο η Πάιπερ δεν μπορούσε να το σκεφτεί αυτό τώρα. Ήθελε μόνο να φύγει από το πάρτι όσο πιο διακριτικά γινόταν και να πάει να κλάψει. Αφού θα έπαιρνε ένα ηρεμιστικό Xanax και θα δημοσίευε ένα εμπνευσμένο απόσπασμα στο Instagram, φυσικά. Θα επιβεβαίωνε τον χωρισμό, αλλά θα το παρουσίαζε όπως εκείνη ήθελε. Κάτι για την προσωπική της εξέλιξη και την αγάπη για τον εαυτό της ίσως;

Η αδερφή της η Χάνα θα είχε τον τέλειο στίχο τραγουδιού. Πάντα ήταν τριγυρισμένη από ένα σωρό βινύλια, με εκείνα τα γιγάντια, άσχημα ακουστικά στο κεφάλι της. Γαμώτο, θα ήθελε να είχε δώσει περισσότερη σημασία στη γνώμη της Χάνα για τον Άντριαν.

Τι είχε πει; Α, ναι.

Είναι σαν να έχει ζωγραφίσει κάποιος μάτια σ' ένα γογγύλι.

Για άλλη μια φορά η Πάιπερ είχε χαθεί στις σκέψεις της και ο Άντριαν έλεγξε το ρολόι του για δεύτερη φορά. «Τελειώσαμε; Πρέπει να μιλήσω με τον κόσμο».

«Ω! *Nai*», έσπευσε να απαντήσει, με τη φωνή της τρομερά αφύσικη. «Το έθεσες πολύ ωραία, να το διαλύσουμε πριν αρχίσει η πλήξη. Δεν το είχα σκεφτεί έτσι». Τσούγκρισε το ποτήρι της σαμπάνιας της στο δικό του. «Χωρίζουμε συνειδητά. Εξαιρετικά ώριμο».

«Εντάξει. Πες το όπως θες». Ο Άντριαν χαμογέλασε με δυσκολία. «Ευχαριστώ για όλα».

«Όχι, *εγώ* ευχαριστώ». Έσφιξε τα χείλη της, προσπαθώντας να φανεί όσο το δυνατόν πιο συγκροτημένη. «Έμαθα πολλά για τον εαυτό μου τις τελευταίες τρεις εβδομάδες».

«Έλα τώρα, Πάιπερ». Ο Άντριαν γέλασε, κοιτάζοντάς την εξουχιστικά από πάνω μέχρι κάτω. «Διασκεδάζεις διαλέγοντας ρούχα και ξοδεύεις τα λεφτά του μπαμπά σου. Δεν έχεις λόγο να μάθεις κάτι παραπάνω».

«Χρειάζομαι κάποιο λόγο;» ρώτησε εκείνη ανάλαφρα, με τα χείλη ακόμη σφιγμένα.

Εκνευρισμένος που τον διέκοψε, ο Άντριαν αναστέναξε. «Μάλλον όχι. Αλλά σίγουρα χρειάζεσαι έναν εγκέφαλο που να σκέφτεται πέρα από το πόσα λάικ μπορεί να πάρει μια φωτογραφία στο προφίλ σου. Υπάρχουν περισσότερα πράγματα στη ζωή από αυτό, Πάιπερ».

«Ναι, το ξέρω», είπε, παρακινημένη από εκνευρισμό και από ντροπή. «Η ζωή είναι αυτό που καταγράφω με τις φωτογραφίες μου. Εγώ...»

«Θεέ μου», γέλασε βογκώντας ο Άντριαν. «Γιατί με *αναγκάζεις* να γίνω μαλάκας;» Κάποιος φώναξε το όνομά του μέσα από το ρετιρέ, κι εκείνος σήκωσε το δάχτυλό του, κρατώντας το βλέμμα του κλειδωμένο στην Πάιπερ. «Δεν είσαι κάτι ξεχωριστό, μπορείς να το καταλάβεις; Υπάρχουν χιλιάδες Πάιπερ Μπέλινγκερ σ' αυτή την πόλη. Είσαι μόνο για να περάσει κανείς την ώρα του». Ανασήκωσε τους ώμους του. «Και η ώρα σου πέρασε».

Ήταν θαύμα πώς κατάφερε η Πάιπερ να κρατήσει ανέπαφο το νικηφόρο χαμόγελό της καθώς ο Άντριαν απομακρυνόταν, φωνάζοντας ήδη τους φίλους του. Όλοι όσοι βρίσκονταν στην ταράτσα την κοιτούσαν επίμονα, ψιθύριζαν πίσω από τα χέρια τους, τη λυπόντουσαν – και άλλα τέτοια υπέροχα... Τους χαιρέτησε σηκώνοντας το ποτήρι της και μετά συνειδητοποίησε ότι ήταν άδειο. Ακουμπώντας το στον δίσκο

ενός περαστικού σερβιτόρου, πήρε το σατέν Bottega Veneta τσαντάκι της με όση αξιοπρέπεια της είχε απομείνει και πέρασε μέσα από το πλήθος των παρευρισκομένων, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της για να ξεθολώσει η όρασή της και να μπορέσει να εντοπίσει το κουμπί κλήσης του ανελκυστήρα.

Όταν τελικά οι πόρτες την έκρυσαν από την κοινή θέα, ακούμπησε στον μεταλλικό τοίχο και πήρε βαθιές ανάσες, εισπνέοντας από τη μύτη και εκπνέοντας από το στόμα. Η είδηση ότι την παράτησε ο Άντριαν θα είχε ήδη σκάσει σε όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, περιλαμβάνοντας ίσως και το σχετικό βίντεο. Ούτε καν διασημότητες τρίτης κατηγορίας δεν θα την καλούσαν σε πάρτι μετά από αυτό.

Είχε τη φήμη αυτής που ξέρει να περνάει καλά. Του αντικειμένου του πόθου. Ήταν εκεί για να τη θαυμάζουν.

Αν δεν είχε πια την κοινωνική της θέση, τι της είχε απομείνει;

Η Πάιπερ έβγαλε το κινητό της από το τσαντάκι της, αναζήτησε ένα πολυτελές Uber ταξί και τη συνέδεσαν μ' έναν οδηγό που βρισκόταν μόλις πέντε λεπτά μακριά. Στη συνέχεια έκλεισε την εφαρμογή και άνοιξε τη λίστα των αγαπημένων της επαφών. Ο αντίχειράς της αιωρήθηκε στιγμιαία πάνω από το όνομα της Χάνα, αλλά κατέληξε σ' εκείνο της Κίρμπι. Η φίλη της απάντησε στο πρώτο κουδούνισμα.

«Ω Θεέ μου, είναι αλήθεια πως παρακάλεσες τον Άντριαν να μη σε χωρίσει μπροστά στον Άνσελ Έλγκορτ;»

Ήταν χειρότερο απ' όσο νόμιζε. Πόσα άτομα είχαν ήδη ενημερώσει το TMZ²; Αύριο το βράδυ στις έξι και μισή, το όνομά της θα έπεφτε στο τραπέζι στην αίθουσα σύνταξης, ενώ ο Χάρβεϊ θα έπινε από το επαναχρησιμοποιούμενο φλιτζάνι

² Σ.τ.Μ.: Κουτσομπολίστικη ιστοσελίδα για τους πλούσιους, όμορφους και διάσημους.

του. «Δεν παρακάλεσα τον Άντριαν να μη χωρίσουμε. Έλα, Κίρμπι, με ξέρεις πολύ καλύτερα».

«Όντως σε ξέρω, άτιμη. Αλλά δεν είμαι όλοι οι άλλοι. Πρέπει να περιορίσεις τη ζημιά. Έχεις κάποιον για τις δημόσιες σχέσεις;»

«Όχι πια. Ο Ντάνιελ μού είπε πως το να πηγαίνω για ψώνια δεν χρειάζεται δελτίο Τύπου».

Η Κίρμπι ξεφύσησε. «Οκέι, μπάρμπα, ό,τι πεις».

«Αλλά έχεις δίκιο. Χρειάζεται να μετριάσω τη ζημιά». Οι πόρτες του ανελκυστήρα άνοιξαν και η Πάιπερ βγήκε, διέσχισε το λόμπι με τις κόκκινες γόβες της και βγήκε στη Γουίλσαϊρ, ενώ ο ζεστός αέρας του Ιουλίου άρχισε να στεγνώνει την υγρασία στα μάτια της. Τα ψηλά κτίρια στο κέντρο του Λος Άντζελες έφταναν μέχρι τον νυχτερινό καλοκαιρινό ουρανό, που ήταν καλυμμένος με αιθαλομίχλη, και εκείνη έκανε προς τα πίσω το κεφάλι της μέχρι να εντοπίσει τις κορυφές τους. «Μέχρι τι ώρα είναι ανοιχτή η πισίνα στο ρουφ γκάρντεν του Mondrian;»

«Νομίζεις πως είναι κατάλληλη η στιγμή να ρωτάς τώρα τις ώρες λειτουργίας;» η Κίρμπι αρπάχτηκε ενώ ακούστηκε ο ήχος του ατιμίσματος στο βάθος. «Δεν ξέρω, αλλά είναι περασμένα μεσάνυχτα. Αν δεν είναι ήδη κλειστή, θα κλείσει σύντομα».

Μια μαύρη Lincoln σταμάτησε δίπλα της στο κράσπεδο. Αφού έλεγξε ξανά τον αριθμό της πινακίδας κυκλοφορίας, η Πάιπερ μπήκε μέσα και έκλεισε την πόρτα. «Το να τα σπάσουμε στην πισίνα και να περάσουμε αξέχαστα δεν θα είναι ο καλύτερος τρόπος για να καταπολεμήσουμε τη φωτιά με φωτιά; Ο Άντριαν θα ήταν ο τύπος που χώρισε μ' έναν θρύλο».

«Ω σκατά...» ανάσανε η Κίρμπι. «Ανασταίνεις την Πάιπερ του 2014».

Αυτή ήταν η απάντηση, σωστά; Δεν υπήρχε καλύτερη περίπτωση στη ζωή της από τη χρονιά που έκλεισε τα είκοσι ένα

ΣΥΝΕΒΗ ΕΝΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

και ξεχύθηκε ανεξέλεγκτη στο Λος Άντζελες, κάνοντας τον εαυτό της διάσημο στην πορεία. Είχε απλώς ρουτινιάσει, αυτό ήταν όλο. Ίσως είχε έρθει η ώρα να διεκδικήσει ξανά το στέμμα της. Ίσως τότε να μην άκουγε τα λόγια του Άντριαν ξανά και ξανά στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, αναγκάζοντάς τη να σκεφτεί ότι μπορεί εκείνος να είχε δίκιο.

Είμαι απλώς μία από τις χιλιάδες;

Ή μήπως είμαι το κορίτσι που μπαίνει σε μια πισίνα για μπάνιο στη μία η ώρα το πρωί;

Η Πάιπερ έγνεψε αποφασιστικά κι έσκυψε μπροστά.
«Μπορείς να με πας στο Mondrian, σε παρακαλώ;»

Η Κίρμπι φώναξε. «Θα συναντηθούμε εκεί».

«Έχω μια καλύτερη ιδέα». Η Πάιπερ σταύρωσε τα πόδια της και χαλάρωσε στο δερμάτινο κάθισμα. «Τι λες να συναντηθούμε όλοι εκεί;»

Κεφάλαιο Δύο

Η φυλακή ήταν ένα κρύο, σκοτεινό μέρος. Η Πάιπερ στεκόταν στο κέντρο του κελιού έχοντας ανατριχιάσει και αγκάλιαζε τους αγκώνες της, ώστε να μην ακουμπήσει κατά λάθος οτιδήποτε μπορεί να απαιτούσε αντιτετανικό ορό. Μέχρι εκείνη τη στιγμή η λέξη «βασανιστήρια» ήταν απλώς μια αόριστη περιγραφή για κάτι που η ίδια δεν είχε βιώσει ποτέ. Αλλά η προσπάθεια που έκανε να μην κατουρήσει στη μουχλιασμένη τουαλέτα μετά από περίπου έξι κοκτέιλ ήταν ένα μαρτύριο που καμία γυναίκα δεν έπρεπε να βιώσει. Η μεταμεσονύχτια κατάσταση στην τουαλέτα του Φεσιβάλ Κοατσέλα δεν έπιανε μία μπροστά σ' αυτόν τον βρόμικο μεταλλικό θρόνο που την κορόιδευε από τη γωνία του κελιού.

«Με συγχωρείτε;» ρώτησε η Πάιπερ μέσα από τα κάγκελα καθώς ταλαντευόταν πάνω στα τακούνια της. Δεν υπήρχαν φρουροί τριγύρω, αλλά άκουγε τους χαρακτηριστικούς ήχους του βιντεοπαιχνιδιού *Candy Crush* να έρχονται από κάπου εκεί κοντά. «Με ακούτε; Εγώ είμαι, η Πάιπερ. Υπάρχει κάποιος άλλο μπάνιο που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω;»

«Όχι, πριγκίπισσα!» φώναξε μια γυναικεία φωνή, που ακουγόταν φοβερά βαριεστημένη. «Δεν υπάρχει».

Χοροπηδούσε μπρος πίσω, η κύστη της απαιτούσε να εκκενωθεί. «Εσύ ποια τουαλέτα χρησιμοποιείς;»

Ένα γέλιο ακούστηκε. «Εκεί που πάνε όλοι δεν είναι εγκληματίες».

Η Πάιπερ έβγαλε έναν ήχο σαν κλαψούρισμα, αν και η κυρία φύλακας ανέβηκε στην εκτίμησή της επειδή της έδωσε μια τόσο επιθετική απάντηση χωρίς δισταγμό. «Δεν είμαι εγκληματίας», προσπάθησε να πει ξανά η Πάιπερ. «Όλο αυτό είναι μια παρεξήγηση».

Ένα τρανταχτό γέλιο αντήχησε στον μουντό διάδρομο του αστυνομικού τμήματος. Πόσες φορές είχε περάσει μπροστά από το τμήμα του Βόρειου Γουίλκοξ; Τώρα ήταν κρατούμενη.

Πάντως, ήταν ένα φοβερό πάρτι.

Η φρουρός εμφανίστηκε με αργά βήματα μπροστά στο κελί της Πάιπερ, με τα δάχτυλά της χωμένα στο μπεζ παντελό-νι της. *Μπεζ*. Όποιος βρισκόταν στο τιμόνι της μόδας στον τομέα της επιβολής του νόμου θα έπρεπε να καταδικαστεί με σκληρή και παραδειγματική τιμωρία. «Είναι παρεξήγηση ότι διακόσια άτομα μπήκαν σε μια πισίνα ξενοδοχείου εκτός ωραρίου;»

Η Πάιπερ σταύρωσε τα πόδια της και πήρε βαθιά ανάσα. Αν κατορούσε το Valentino φόρεμά της, θα παρέμενε οικειοθελώς στη φυλακή. «Θα με πιστεύατε αν σας έλεγα ότι οι ώρες λειτουργίας της πισίνας δεν ήταν ευδιάκριτες;»

«Αυτό το επιχείρημα θα χρησιμοποιήσει ο ακριβοπληρωμένος δικηγόρος σας;» Η φρουρός κούνησε το κεφάλι της και φαινόταν να το διασκεδάζει. «Κάποιος έπρεπε να σπάσει τη γυάλινη πόρτα για να μπει μέσα και να ανοίξει σε όλα τα άλλα πλουσιόπαιδα. Ποιος την έσπασε; Ο αόρατος άνθρωπος;»

«Δεν ξέρω, αλλά θα μάθω», ορκίστηκε με σοβαρό ύφος η Πάιπερ.

Η φρουρός αναστέναξε χαμογελώντας. «Είναι πολύ αργά γι' αυτό, γλυκιά μου. Η φίλη σου με τα μοβ νύχια σε κατονόμασε ως την αρχηγό».

Κίρμπι.

Αυτή πρέπει να ήταν.

Κανένας άλλος στο πάρτι δεν είχε μοβ νύχια. Έτσι τουλάχιστον πίστευε η Πάιπερ. Κάπου ανάμεσα στις «κοκορομαχίες» στην ποσίνα και την πυροδότηση των παράνομων κροτίδων, έχασε τον έλεγχο των καλεσμένων. Θα έπρεπε όμως να ξέρει πως δεν μπορούσε να εμπιστευθεί την Κίρμπι. Ήταν φίλες, αλλά όχι τόσο καλές ώστε να πει ψέματα στην αστυνομία για να την καλύψει. Η σχέση τους περιοριζόταν στο να σχολιάζουν η μία τις αναρτήσεις της άλλης στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και να κάνουν γελοίες αγορές, όπως μια τσάντα τεσσάρων χιλιάδων δολαρίων σε σχήμα κραγιόν. Τις περισσότερες φορές τέτοιου είδους επιδερμικές φιλίες ήταν πολύτιμες, αλλά όχι απόψε.

Γι' αυτό το ένα τηλεφώνημά της το έκανε στη Χάνα.

Και μια και το 'φερε η κουβέντα, πού *ήταν* η μικρή της αδερφή; Της είχε τηλεφωνήσει πριν από μια ώρα.

Η Πάιπερ πήγαινε πέρα δώθε προσπαθώντας να μη χρησιμοποιήσει τα χέρια της ώστε να συγκρατήσει τα τσίσα της. «Ποιοι σας αναγκάζουν να φοράτε μπεζ παντελόني;» είπε ξέπνοη. «Γιατί δεν τους συλλαμβάνετε κι αυτούς;»

«Εντάξει». Η φρουρός σήκωσε την παλάμη της. «Σε αυτό συμφωνούμε».

«Οποιοδήποτε άλλο χρώμα θα ήταν καλύτερο. Ακόμα και *καρίς* παντελόني θα ήταν καλύτερα». Προσπαθώντας να αποσπάσει την προσοχή της από το Τσερνόμπιλ που συνέβαινε μέσα της από τη μέση και κάτω, φλυαρούσε, όπως συνήθιζε να κάνει σε άβολες καταστάσεις. «Έχετε μια πολύ ωραία σιλουέτα, αστυνόμε, αλλά μοιάζει σαν να υπάρχει εντολή κανένας να μη βγάλει αυτό το ξεπλυμένο χακί από πάνω του».

Η άλλη γυναίκα ανασήκωσε το φρύδι της. «Καλή προσπάθεια».

«Έχεις δίκιο», είπε σχεδόν κλαίγοντας η Πάιπερ. «Ήταν καλή προσπάθεια».

Το γέλιο της φρουρού έσβησε μ' έναν αναστεναγμό. «Τι σκεφτόσουν όταν υποκίνησες αυτό το χάος απόψε;»

Η Πάιπερ καμπούριασε λίγο. «Ο φίλος μου με παράτησε. Και... δεν με κοίταζε καν στα μάτια. Το μόνο που ήθελα ήταν να με προσέξει. Να με εκτιμήσει. Να με υπολογίζει αντί να με αγνοεί. Καταλαβαίνεις;»

«Να σε περιφρονούν και να συμπεριφέρεσαι σαν ανόητη. Δεν μπορώ να πω ότι δεν μου έχει συμβεί».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Πάιπερ τρέφοντας ελπίδες.

«Φυσικά. Ποια δεν έχει βάλει όλα τα ρούχα του φίλου της στην μπανιέρα περιλούζοντάς τα με χλωρίνη;»

Η Πάιπερ σκέφτηκε το Tom Ford κουστούμι αποχρωματισμένο και ανατρίχιασε. «Αυτό είναι σκληρό», ψιθύρισε. «Ίσως έπρεπε να του είχα σκίσει τα λάστιχα. Τουλάχιστον αυτό είναι νόμιμο».

«Δεν... είναι νόμιμο».

«Α!» Η Πάιπερ έκλεισε συνωμοτικά το μάτι στη φρουρό. «Κατάλαβαα».

Η γυναίκα κούνησε με νόημα το κεφάλι της, ρίχνοντας μια ματιά πάνω κάτω στον διάδρομο. «Λοιπόν, κοίτα. Είναι μια ήσυχη νύχτα. Αν δεν με δυσκολέψεις, θα σε αφήσω να χρησιμοποιήσεις το λιγότερο άθλιο μπάνιο».

«Ω, ευχαριστώ, ευχαριστώ, ευχαριστώ».

Με τα κλειδιά της στραμμένα προς την κλειδαριά, η φρουρός την κοίταξε βλοσυρά. «Έχω τείζερ³ πάνω μου».

³ Σ.τ.Μ.: Όπλο ακινητοποίησης μέσω ηλεκτρικού σοκ.

Η Πάιπερ ακολούθησε τη σωτήρα της στον διάδρομο έως το μπάνιο, όπου μάζεψε σχολαστικά το Valentino φόρεμα και ελάφρυνε την αφόρητη πίεση στην ουροδόχο κύστη της, βολκώντας μέχρι να πέσει η τελευταία σταγόνα. Καθώς έπλενε τα χέρια της στον μικρό νιπτήρα, την προσοχή της τράβηξε το είδωλό της στον καθρέφτη. Δύο μάτια που θύμιζαν ρακούν την κοιτούσαν. Μουτζουρωμένο κραγιόν, θαμπά μαλλιά. Καμία σχέση με την εικόνα που είχε στην αρχή της βραδιάς. Αισθανόταν σαν στρατιώτης που επιστρέφει από τη μάχη. Εξάλλου αυτός ήταν ο σκοπός της, να ξεχάσει τον χωρισμό της.

Ένα ελικόπτερο της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, που έκανε κύκλους πάνω από το κεφάλι της, ενώ ήταν πρώτη σε μια σειρά ανθρώπων που χόρευαν κόνγκα, είχε επιβεβαιώσει με σαφήνεια την ιδιότητά της ως βασίλισσας των πάρτι στο Λος Άντζελες. Πιθανώς. Της είχαν κατασχέσει το τηλέφωνό της κατά τη διάρκεια της λήψης φωτογραφιών και δακτυλικών αποτυπωμάτων, οπότε δεν ήξερε τι συνέβαινε στο διαδίκτυο. Τα δάχτυλά της την έτρωγαν να μπει σε κάποιες εφαρμογές κι αυτό ακριβώς θα έκανε μόλις η Χάνα θα ερχόταν να τη σώσει.

Κοίταξε το είδωλό της, καθώς έκπληκτη ανακάλυψε ότι η προοπτική να μπει στο διαδίκτυο δεν την ενθουσίαζε όπως πριν. Τι της συνέβαινε;

Η Πάιπερ ξεφύσησε και απομακρύνθηκε από τον νιπτήρα, χρησιμοποιώντας τον αγκώνα της για να κατεβάσει το χερούλι της πόρτας όταν θα έβγαине. Προφανώς η νύχτα είχε ολοκληρώσει το καταστροφικό της έργο. Στο κάτω κάτω της γραφής, ήταν σχεδόν πέντε το πρωί. Μόλις κοιμόταν λίγο, θα περνούσε τη μέρα της απολαμβάνοντας συγχαρητήρια μηνύματα και έναν χείμαρρο νέων ακολούθων. Όλα θα ήταν καλά.

Πριν προλάβει η φύλακας να ξαναβάλει τις χειροπέδες στην Πάιπερ και αρχίσει να την οδηγεί πίσω στο κελί, ένας άλλος φρουρός τις φώναξε από την απέναντι πλευρά. «Λίνα,

η Μπέλιγκερ πλήρωσε εγγύηση. Φέρε την στο τμήμα διεκπεραίωσης».

Η Πάιπερ σήκωσε θριαμβικά τα χέρια της ψηλά. «*Nai!*»

Η Λίνα γέλασε. «Έλα, βασίλισσα της ομορφιάς».

Με ανανεωμένη τη διάθεσή της, η Πάιπερ πλησίασε την άλλη γυναίκα. «Λίνα, σωστά; Σου χρωστάω πολλά». Ένωσε τα χέρια της κάτω από το πιγούνι της και της χάρισε ένα νικητήριο σούφρωμα των χειλιών. «Σ' ευχαριστώ που ήσουν τόσο καλή μαζί μου».

«Μην υπερβάλλεις», μουρμούρισε η φρουρός, αν και η έκφρασή της φανέρωνε την ευχαρίστησή της. «Απλώς δεν είχα διάθεση να καθαρίσω τα τσίσα σου».

Η Πάιπερ γέλασε, επιτρέποντας στη Λίνα να ξεκλειδώσει την πόρτα στο τέλος του γκρίζου διαδρόμου. Εκεί, στο τμήμα διεκπεραίωσης, βρισκόταν η Χάνα, φορώντας πιτζάμες και καπέλο τζόκκι, και συμπλήρωνε χαρτιά με μισόκλειστα μάτια.

Μια ζεστασιά πλημμύρισε το στήθος της Πάιπερ όταν είδε τη μικρότερη αδερφή της. Δεν έμοιαζαν σε τίποτα, είχαν ακόμα λιγότερα κοινά, αλλά στην ανάγκη δεν υπήρχε κανένας άλλος που θα φώναζε η Πάιπερ. Από τις δύο αδερφές, η Χάνα ήταν η αξιόπιστη, παρόλο που διέθετε μια νωχελική, χίπικη πλευρά.

Η Πάιπερ ήταν πιο ψηλή, ενώ τη Χάνα τη φώναζαν γαρίδα, και δεν κατάφερε ποτέ να ξεπεράσει τον μέσο όρο ύψους μαθήτριας γυμνασίου. Τώρα έκρυβε τη μικροκαμωμένη σιλουέτα της μέσα σ' ένα φούτερ του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, με τα ξανθά της μαλλιά να ξεπροβάλλουν κάτω από το κόκκινο καπέλο.

«Είναι ελεύθερη;» ρώτησε η Λίνα έναν άντρα με λεπτά χείλη που καθόταν καμπουριασμένος πίσω από το γραφείο.

Κούνησε το χέρι του χωρίς να την κοιτάξει. «Τα χρήματα επιλύουν τα πάντα».

Η Λίνα ξεκλείδωσε τις χειροπέδες και η Πάιπερ προχώρησε. «Χανςζς», ψιθύρισε η Πάιπερ, αγκαλιάζοντας την αδερφή της. «Θα σου το ανταποδώσω. Θα κάνω όλες τις δουλειές του σπιτιού για μια εβδομάδα».

«Δεν κάνουμε δουλειές στο σπίτι, ραπανάκι». Η Χάνα χασμουρήθηκε, τρίβοντας το μάτι της με τη γροθιά της. «Γιατί μυρίζεις λιβάνι;»

«Οχ...» Η Πάιπερ μύρισε τον ώμο της. «Νομίζω ότι η χειρομάντισσα έκαψε λίγα καρβουνάκια». Μισόκλεισε τα μάτια της ενώ ίσιωνε το κορμί της. «Δεν ξέρω πώς έμαθε για το πάρτι».

Η Χάνα έμεινε με το στόμα ανοιχτό, δείχνοντας να ξυπνά, με τα μελιά μάτια της να έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τα γαλανά της Πάιπερ. «Μήπως σου είπε ότι υπάρχει ένας θυμωμένος πατριός στο μέλλον σου;»

Η Πάιπερ στραβομουτσούνιασε. «Ουφ. Είχα την αίσθηση ότι δεν θα μπορούσα να αποφύγω την οργή του Ντάνιελ Π. Μπέλινγκερ». Κοίταξε ολόγυρα για να δει εάν κάποιος της έφερνε το κινητό της. «Πώς το έμαθε;»

«Από τις ειδήσεις, Πάιπερ. Από τις ειδήσεις».

«Σωστά». Αναστέναξε, ισιώνοντας με τα χέρια της την τσαλακωμένη φούστα του φορέματός της. «Μπορούν να το χειριστούν οι δικηγόροι, έτσι δεν είναι; Ας ελπίσουμε ότι θα με αφήσει να κάνω ένα ντους και να κοιμηθώ λίγο, πριν ακούσω ακόμα μία από τις διάσημες διαλέξεις του. *Είμαι κάλια*».

«Σκάσε, δείχνεις υπέροχη», είπε η Χάνα, με τα χείλη της να συσπώνται καθώς ολοκλήρωνε τις γραφειοκρατικές διαδικασίες με την υπογραφή της. «Πάντα δείχνεις υπέροχη».

Η Πάιπερ έκανε μια χορευτική κίνηση.

«Αντίο, Λίνα!» φώναξε η Πάιπερ καθώς κατευθυνόταν προς την έξοδο του τμήματος, κρατώντας το αγαπημένο της κινητό στην αγκαλιά της σαν νεογέννητο, με τα δάχτυλά της

να δονούνται από την ανάγκη της να το ανοίξει. Την είχαν οδηγήσει στην πίσω έξοδο, ενώ η Χάνα έφερνε το αυτοκίνητο για να την παραλάβει. *Έτσι ήταν το πρωτόκολλο*, της είπαν.

Μόλις πέρασε το κατώφλι της πόρτας, οι φωτογράφοι την περικύκλωσαν. «Πάιπερ! Εδώ!»

Η μταιιοδοξία της ούρλιαζε σαν περοδάκτυλος.

Τα νεύρα της τεντώθηκαν, αλλά τους χαμογέλασε γρήγορα και έσκυψε το κεφάλι, προχωρώντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς το Jeep της Χάνα που την περίμενε.

«Πάιπερ Μπέλινγκερ!» φώναξε ένας από τους παπαράτοι. «Πώς πέρασες τη νύχτα στη φυλακή;»

«Μετάνιωσες που σπατάλησες τα χρήματα των φορολογούμενων πολιτών;»

Η μύτη της ψηλοτάκουνης γόβας της σκάλωσε σε μια ρωγή στο έδαφος και παραλίγο να βρεθεί με τα μούτρα στην άσφαλο, πιάστηκε όμως στην άκρη της πόρτας που είχε ανοίξει η Χάνα και σωριάστηκε στο κάθισμα του συνοδηγού. Το κλείσιμο της πόρτας απομόνωνσε τον ήχο των ερωτήσεων, αλλά η τελευταία που άκουσε συνέχισε να απασχολεί το μυαλό της.

Σπατάλησε τα χρήματα των φορολογουμένων; Απλώς ένα πάρτι έκανε.

Εντάξει, χρειάστηκε ένας μεγάλος αριθμός αστυνομικών για να το διαλύσουν, όμως μιλάμε για το Λος Άντζελες. Καλά, η αστυνομία δεν περίμενε πώς θα συνέβαινε κάτι τέτοιο;

Καταλάβαινε πως αυτό ακουγόταν εγωιστικό και υπεροπτικό ακόμα και στα δικά της αυτιά.

Ξαφνικά δεν είχε διάθεση να ελέγξει τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Σκούπισε τις ιδρωμένες παλάμες της στο φόρεμά της. «Δεν είχα την πρόθεση να ταλαιπωρήσω κανέναν ή να σπαταλήσω χρήματα. Το μυαλό μου δεν πήγε τόσο μακριά», είπε η

Πάιπερ ψιθυριστά, γυρνώντας να κοιτάξει την αδερφή της όσο της επέτρεπε η ζώνη ασφαλείας. «Είναι κακό αυτό, Χανς;»

Τα δόντια της Χάνα είχαν βυθιστεί στο κάτω χείλος της, καθώς με τα χέρια της στο τιμόνι προσπαθούσε να περάσει αργά ανάμεσα από τους ανθρώπους που τραβούσαν μανιωδώς φωτογραφίες την Πάιπερ. «Δεν είναι καλό», απάντησε μετά από μια παύση. «Αλλά συνήθιζες να τραβάς πάντα την προσοχή με τέτοια διαφημιστικά κόλπα. Θυμάσαι; Οι δικηγόροι βρίσκουν πάντα τον τρόπο να διορθώσουν την κατάσταση και αύριο όλοι θα ασχολούνται με κάτι άλλο». Άπλωσε το χέρι της και άγγιξε την οθόνη αφής και μια απαλή μελωδία πλημμύρισε το αυτοκίνητο. «Άκου. Έχω το κατάλληλο τραγούδι για την περίπτωση».

Οι μελαγχολικές νότες του «Prison Women⁴» των REO Speed wagon⁵ ακούστηκαν από τα ηχεία.

Το κεφάλι της Πάιπερ ακούμπησε στο στήριγμα κεφαλής του καθίσματος του συνοδηγού. «Πολύ αστείο». Χτύπησε ρυθμικά το τηλέφωνό της στο γόνατό της για λίγα δευτερόλεπτα, προτού ισιώσει τη σπονδυλική της στήλη και ανοίξει το Instagram.

Και ήταν εκεί. Η φωτογραφία που είχε δημοσιεύσει νωρίς σήμερα το πρωί, στις 2:42, όπως αποκάλυπτε η χρονική σήμανση. Η Κίρμπι, η προδότρια, την τράβηξε χρησιμοποιώντας το κινητό της Πάιπερ. Στο πλάνο, η Πάιπερ ήταν σκαρφαλωμένη στους ώμους ενός άντρα του οποίου το όνομα δεν μπορούσε να θυμηθεί –αν και θυμόταν αόριστα πως ισχυριζόταν ότι έπαιζε αναπληρωματικός στους Lakers;– με το εσώρουχο και την ταινία ανόρθωσης στήθους, αλλά σε μια καλλιτεχνική πόζα. Το Valentino φόρεμά της ήταν απλωμένο πάνω σε μια

⁴ Σ.τ.Μ.: «Φυλακισμένες γυναίκες».

⁵ Σ.τ.Μ.: Μουσικό συγκρότημα.

ξαπλώστρα στο βάθος. Πυροτεχνήματα έσοκαν γύρω της σαν να ήταν η 4η Ιουλίου, τυλίγοντας την Πάιπερ με λάμψη και καπνό. Έμοιαζε με μια θεά που αναδύεται μέσα από μια ηλεκτρική ομίχλη – και η φωτογραφία της είχε φτάσει περίπου το ένα εκατομμύριο λάικ.

Την ίδια στιγμή που έλεγε στον εαυτό της πως δεν πρέπει να το κάνει, η Πάιπερ πάτησε την επισημασμένη ενότητα που θα της έδειχνε *ποιοι* είχαν κάνει λάικ στη φωτογραφία. Ο Άντριαν δεν ήταν ανάμεσά τους.

Δεν έτρεχε κάτι. Ένα εκατομμύριο άλλοι άνθρωποι είχαν κάνει λάικ, έτσι;

Αλλά δεν είχαν περάσει μαζί της τρεις εβδομάδες.

Γι' αυτούς, ήταν απλώς μια δισδιάστατη εικόνα. Αν περνούσαν πάνω από τρεις εβδομάδες μαζί της, θα την παρέκαμπταν κι εκείνοι; Θα την άφηναν να γίνει μια θολή ανάμνηση, όπως χιλιάδες άλλα κορίτσια σαν αυτήν;

«Ει», είπε η Χάνα κλείνοντας τη μουσική. «Όλα θα πάνε καλά».

Το γέλιο της Πάιπερ ακούστηκε ψεύτικο, γι' αυτό και το σταμάτησε αμέσως. «Το ξέρω. Έτσι γίνεται πάντα». Έσφιξε τα χείλη της. «Θέλεις να μάθεις για τον διαγωνισμό *wet boxers*;»⁶

⁶ Σ.τ.Μ.: Διαγωνισμός ομορφιάς αντρών με τα εσώρουχά τους.

Η Πάιπερ Μπέλινγκερ είναι μια στιλάτη ινφλουένσερ που κάνει ακαλίωτη ζωή και έχει τους παπαράτσι συνεχώς στο κατόπι της. Όταν μετά από ένα ξέφρενο πάρτι στην ταράτσα ενός ξενοδοχείου η Πάιπερ καταλήγει στη φυλακή, ο πατριός της αποφασίζει να βάλει τέλος σε όλα αυτά. Έτσι λοιπόν, σταματάει να της δίνει λεφτά και στέλνει αυτήν και την αδελφή της στο Γουέστπορτ της Ουάσιγκτον, για να διευθύνουν το κακόφημο μπαρ του αείμνηστου πατέρα τους και να μάθουν τι σημαίνει υπευθυνότητα.

Όταν η Πάιπερ φτάνει στο Γουέστπορτ, γνωρίζει τον μεγαλόσωμο, γενειοφόρο καπετάνιο Μπρένταν Τάγκαρτ, που δεν τη θεωρεί ικανή να αντέξει ούτε μια εβδομάδα μακριά από το Μπέβερλι Χιλς. Τι κι αν η Πάιπερ δεν ξέρει τίποτα και ανατριχιάζει στην ιδέα να κοιμηθεί σε ένα άθλιο διαμέρισμα με κουκέτες; Είναι αποφασισμένη να δείξει στον πατριό της –και στον γκρινιάρη αλλά... καυτό ντόπιο– ότι δεν είναι απλώς μια όμορφη γυναίκα.

Όμως η πόλη είναι μικρή και, όπου κι αν πάει, πέφτει πάνω στον Μπρένταν. Η εξωστρεφής κοσμική και ο άξεστος ψαράς είναι αντίθετοι πόλοι, αλλά η έλξη ανάμεσά τους σιγοβράζει. Η Πάιπερ δεν θέλει περισπασμούς, ειδικά να ερωτευτεί έναν άντρα που σαλπάρει με τη δύση του ηλίου, για ολόκληρες εβδομάδες κάθε φορά. Ωστόσο, καθώς σιγά σιγά επανασυνδέεται με το παρελθόν της και αρχίζει να νιώθει σαν στο σπίτι της στο Γουέστπορτ, η Πάιπερ αναρωτιέται αν η ρηχή, λαμπερή ζωή που έκανε μέχρι τότε είναι αυτό που πραγματικά θέλει. Το Λος Άντζελες την καλεί να επιστρέψει, αλλά ο Μπρένταν –και αυτή η πόλη που είναι γεμάτη αναμνήσεις– ίσως έχει ήδη κερδίσει την καρδιά της.